

Arrest

nr. 83 705 van 26 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SCHIJNS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 september 2010 en heeft zich op dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 oktober 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 22 november 2011 en 8 februari 2012.

1.3. Op 16 februari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 17 februari 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de stad Herat in de gelijknamige provincie waar u ongeveer 55 jaar geleden werd geboren. Circa 32 jaar geleden huwde u met HASSANZADA Shoukat (O.V. 6.689.153). Jullie kregen twee kinderen. Uw zoon Mehdi (O.V. 6.989.153) verblijft ook in België. De andere (Muhsin) verblijft in Iran.

Kort na uw huwelijk werd u, tijdens het communistische regime, opgeroepen om uw legerdienst te doen. U besloot Afghanistan te verlaten en zich te vestigen met uw gezin en uw ouders in Mashad te Iran. Een twintigtal jaar geleden liet u valse Iraanse identiteitdocumenten maken voor u en uw familie om van meer burgerlijke vrijheid te kunnen genieten. In 2009 ontdekten de Iraanse autoriteiten uw ware identiteit na een controle in uw werkplaats. U werd hiervoor veroordeeld en na het betalen van een geldboete werden jullie naar Afghanistan gerepatrieerd op het einde van de derde maand 1389 (juni 2010).

Na uw terugkeer vestigden jullie zich bij de broer van uw vrouw in Malena, te Herat stad. Twee dagen later echter kwam een onbekende man naar het huis van uw schoonbroer om van jullie 200.000 dollar te eisen. Als jullie dit niet zouden betalen zou uw zoon Mehdi iets overkomen, zo werd u meegedeeld. Jullie werden aanzien als rijke Afghanen vanwege uw lange verblijf in Iran. De volgende dag registreerde u een klacht tegen deze persoon bij het politiecommissariaat van Herat. De volgende dag kwam de onbekende echter opnieuw langs, ditmaal in het bezit van uw klachtenbrief en de registratiepapieren van de autoriteiten in verband met uw klacht. Dit om aan te tonen dat jullie de hulp van de autoriteiten niet mochten inschakelen. Jullie kregen vijf dagen de tijd om het bedrag te betalen, anders was het leven van uw zoon in gevaar. Toen besloot u een smokkelaar in te schakelen om samen met uw vrouw en zoon Afghanistan te verlaten.

Via Iran, waar u meer dan een maand verbleef, reisde u verder naar Turkije en Griekenland waar u van uw zoon werd gescheiden. U reisde vervolgens verder naar België waar u zich samen met uw vrouw vluchteling verklaarde op 16 september 2010. Vier dagen later vroeg ook uw zoon Mehdi asiel aan bij de Belgische instanties.

Bij een eventuele terugkeer vreest u de personen die van u geld eisen. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: een taskara (Afghaanse identiteitskaart), een kopie van een Iraanse identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, een kopie van een Afghaanse vluchtelingenkaart, twee bankattesten, vier documenten betreffende uw veroordeling in Iran, een kopie van een certificaat van uw werkplaats in Iran, een kopie van een bewijs van aankoop van eigendom in Afghanistan, uw 1 klachtenbrief neergelegd bij de autoriteiten van Herat en drie documenten aangaande de registratie en het onderzoek hiervan.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

U bent er echter niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken.

U verklaarde dat u op 18 juni 2010 gedwongen vanuit Iran naar Afghanistan werd gerepatrieerd. Twee dagen later zou een onbekende man van jullie een grote som geld geëist hebben. Uit vrees voor deze man besloten jullie een aantal dagen later Afghanistan te ontvluchten. Vage verklaringen maken echter uw vrees ten aanzien van deze of andere personen niet aannemelijk.

Zo zijn jullie verklaringen inzake de identiteit van de persoon of de personen door wie jullie vrezes vervolgd te worden weinig coherent en geloofwaardig. Het mag verbazen dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde door een gewapende of militante groepering te worden vervolgd, vermoedelijk de Taliban, zo zei u (DVZ, Vragenlijst, vraag 4 & 5, 20 oktober 2010). Ook uw vrouw verklaarde aan de Dienst Vreemdelingenzaken de Taliban te vrezen (DVZ, Vragenlijst, Vraag 4,

20 oktober 2010). Van gewapende groeperingen of de Taliban is tijdens de gehoren bij het Commissariaat-generaal vreemd genoeg geen sprake meer. Als u de kans gegeven werd door het CGVS om de feiten uit de doeken te doen die tot uw vertrek uit Afghanistan hebben geleid, sprak u stevast over personen die u bedreigden in meervoudsvorm. Ook toen het CGVS u hierover vragen stelde in de meervoudsvorm corrigeerde u die veronderstelling niet (CGVS, 21-11, p. 10). Als het CGVS echter dieper wilde ingaan op de identiteit van die personen beweerde u plots dat het slechts één man betrof die u twee maal kwam opzoeken (CGVS, 21-11, p. 11). U kon echter niet verduidelijken of de man alleen opereerde dan wel deel uitmaakte van een groepering (CGVS, 21-11, p. 11). Uzelf noch uw vrouw of schoonbroer hadden enig idee wie deze persoon was (CGVS, 21-11, p. 5). De persoon zou ook geenszins aan de zoon van uw schoonbroer, die de deur telkenmale opende, enige informatie hebben prijsgegeven over zijn identiteit (CGVS, 21-11, p. 10). Hij zou wel verteld hebben dat hij deel uitmaakte van de regering maar ook die blote bewering lichtte u helemaal niet toe en klemt bovendien met uw aanvankelijke bewering dat u van mening was dat hij tot de Taliban behoorde (CGVS, 06-02, p. 5).

Evenzeer is het een raadsel hoe die man op de hoogte zou gekomen zijn van jullie aanwezigheid in het huis van uw schoonbroer. U verklaarde immers tijdens die eerste twee dagen in Herat het huis van uw schoonbroer niet te hebben verlaten. Evenmin hadden jullie iemand, op uw schoonbroer na, ingelicht over jullie terugkeer (CGVS, 21-11, p. 11). Uzelf had er eveneens het raden naar hoe die persoon van jullie aanwezigheid aldaar op de hoogte was gekomen (CGVS, 21-11, p. 11). Dat u aldus meteen na uw terugkeer uit Afghanistan zou bedreigd geweest zou zijn door onbekenden, is weinig waarschijnlijk te noemen.

Ook de ernst van de situatie die u tijdens het gehoor schetste wist u helemaal niet aannemelijk te maken met geloofwaardige verklaringen. Zo beweerde dat u na het eerste dreigement erg bang was geworden en u die nacht de slaap niet kon vatten (CGVS, 21-11, p. 12). Als het CGVS u de logische vraag stelde waarom u zo bang was van een ongewapende man die schijnbaar alleen te werk ging, beweerde u dat u had gehoord van mensen dat de Taliban de mensen om het leven brengt als men ze niet meteen betaalt (CGVS, 21-11, p. 12). Opnieuw dient te worden benadrukt dat u er zelf geen idee van had of de desbetreffende man al dan niet tot de Taliban behoorde (CGVS, 21-11, p. 12). Als het CGVS u dan vroeg hoe u die informatie had vernomen over de wreedheid van de Taliban stelde u vaag dat dit geruchten waren die zich in Herat hadden verspreid. U bleek echter geen enkele naam van een bekende Talib uit Herat naar voren te kunnen brengen hoewel u zelf beweerde dat de meeste criminele feiten door de Taliban gepleegd werden (CGVS, 21-11, p. 11). Als uw vrouw werd gevraagd waarom zij de Taliban vreest haalde ze louter aan dat ze op televisie zag hoe de Taliban mensen doden (CGVS, 08-02, p. 7). Dit maakt jullie vrees ten aanzien van de Taliban echter niet aannemelijk.

Na het eerste dreigement zou u de volgende dag een klacht neergelegd hebben bij de politie van Herat. Het is echter opvallend vast te stellen dat u het CGVS helemaal geen concrete informatie kon verschaffen over de autoriteiten die uw klacht registreerden en eventueel uw klacht zouden opvolgen.

Als u gevraagd werd door wie u werd geholpen op het politiebureau stelde u erg algemeen dat 'een persoon' uw klacht registreerde (CGVS, 21-11, p. 10). U kon het CGVS evenmin vertellen wie ten tijde van uw klacht de politiecommandant van Herat was. Dit is opmerkelijk, enerzijds omdat zijn naam op de klachtenbrief prijkt die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas en anderzijds omdat alle inwoners van Herat, volgens uw verklaringen, soortgelijke klachten in dit politiebureau moeten registreren (CGVS, 21-11, p. 5). Rekening houdend met de ernst van de door u geschetste problemen en de vaststelling dat u de hulp van de autoriteiten hebt ingeschakeld, is het vreemd te noemen dat u over die autoriteiten geen concrete informatie bezit. U zou daarna geen beroep meer gedaan hebben op de autoriteiten omdat de bewuste man in staat bleek te zijn de registratiepapieren van uw klacht, die u voorlegt ter staving van uw asielmotieven, aan u terug te bezorgen (CGVS, 21-11 p. 9). In het licht van het voorgaande is het dan ook verwonderlijk te noemen dat u er eigenlijk geen idee van hebt wat er precies geschreven is in die registratiepapieren die u heden voorlegde (CGVS, 21-11, p. 11). Dat u hier geen akte van nam, wijst op een opmerkelijke desinteresse van uwentwege en ondermijnt opnieuw de ernst van uw asielmotieven.

Wat de inhoud van de dreigbrieven betrof, slaagde u er evenmin in coherente verklaringen af te leggen. Tijdens een tweede gehoor op het CGVS verklaarde u tot twee maal toe dat in de eerste dreigbrief vermeld stond dat jullie vijf dagen de tijd hadden om 200.000 dollar te betalen. Ook toen het CGVS nogmaals peilde naar de inhoud van die brief bevestigde u dit andermaal (CGVS, 06-02, p. 4).

Als het CGVS het met u vervolgens had over de inhoud van de tweede dreigbrief beweerde u dat ook nu vermeld stond dat jullie vijf dagen de tijd hadden om dit bedrag te betalen (CGVS, 06-02, p. 6). Als het CGVS dan opmerkt dat dit ook al de eerste keer werd vermeld, wijzigde u alsnog uw verklaringen en beweerde u plots dat dit niet in de eerste dreigbrief werd vermeld (CGVS, 06-02, p. 6). Dat u uw verklaringen aanpaste naargelang de vragen die u werden gesteld roept eveneens vragen op over de waarachtigheid van uw asielrelaas.

Ook een aantal verklaringen van uw vrouw vertoonden allerminst een doorleefd karakter. Als het CGVS uw vrouw vroeg toe te lichten hoe zij de gebeurtenis had ervaren waarop de man jullie voor de eerste maal kwam bedreigen, stelde ze louter dat ze zich toen ellendig voelde (CGVS, 21-11, p. 5). Als er vervolgens werd gevraagd precies uit te leggen wat er was gebeurd, ontweek zij de vraag en stelde ze erg bezorgd te zijn geweest. Als vervolgens nogmaals met aandrang werd gevraagd de situatie te beschrijven, komt ze niet verder dan "hij kwam naar de deur en vroeg het geld". Rekening houdend met uw verklaringen aangaande de angst die deze gebeurtenis bij jullie had gecreëerd, mogen hieromtrent meer doorleefde en uitgebreidere verklaringen verwacht worden.

Tevens is het vreemd te noemen dat uw vrouw niet kon toelichten of de man al dan niet gewapend was en u hier klaarblijkelijk wel van op de hoogte was (CGVS, 21-11, p. 6). Het kan aangenomen worden dat uw vrouw dit zou weten indien deze feiten op de waarheid berusten. Verder verklaarde uw vrouw dat zij telefonisch van haar broer vernam dat hij evenzeer de regio had verlaten en liever geen contact meer wilde met jullie (CGVS, 08-02, p. 2). Zij bleek echter niet te weten waarom hij precies tot die beslissing was gekomen, waarheen hij was gevlucht of waar hij zich bevond op het moment van het gesprek. Evenmin wist ze te vertellen of haar broer en zijn familie nog problemen hadden gekend na jullie vertrek. Ook dit alles is uitermate vaag.

Ten slotte verklaarde u dat uw zoon Muhsin, na afspraken met de smokkelaar, Afghanistan pas drie of vier dagen later dan jullie verlaten zou hebben (CGVS, 06-02, p. 8). Uw vrouw daarentegen beweerde dat uw zoon Afghanistan een dag eerder dan jullie achter zich liet (CGVS, 08-02, pp. 3 & 7). Dat u hierover geen coherente verklaringen aflegt, roept eveneens vragen op over de geloofwaardigheid van jullie verklaringen en de omstandigheden van jullie vertrek uit Afghanistan.

Bovengaan de opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt. De overige documenten die u voorlegde staven uw identiteit of handelen over de problemen die u in Iran kende en hebben verder geen betrekking op een eventuele vrees in uw land van herkomst.

De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de 3 veiligheidssituatie in de provincie Herat meer bepaald in het district Herat te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport " UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiële karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht

zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nimroz" dd. 26 augustus 2010 (updated 24-10-2011)) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt verder dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat stad relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven. Op basis van de geraadpleegde bronnen kan ook vastgesteld worden dat er in de districten Farsi, Kohsan, Zinda Jan, Herat, Injil en Guzara in de provincie Herat geen sprake is van veralgemeend geweld. Het niveau van geweld is daar niet van die aard dat burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet zouden lopen.

Herat stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Herat in de provincie Herat vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, de artikelen 48 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat de verwerende partij in haar bestreden beslissing eenvoudigweg opwerpt dat de verklaringen van verzoeker niet aannemelijk zijn terwijl zij zich als zorgvuldig handelende overheid moet buigen over alle elementen van het dossier en de beslissing moet nemen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens en belangen. Bij de toelichting van het middel onderneemt verzoeker een poging om de weigeringsmotieven te ontcrachten en besluit hij dat er wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 1A2 van de Conventie van Genève. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft verwijst verzoeker naar het verslag van verwerende partij van februari 2010 en het feit dat hij op 16 september 2010 in België aankwam.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hun verklaringen inzake de identiteit van de persoon of de personen door wie zij vrezen vervolgd te worden weinig coherent en geloofwaardig zijn, (ii) het een raadsel is hoe die man op de hoogte zou zijn gekomen van hun aanwezigheid in het huis van zijn schoonbroer, (iii) hij ook de ernst van de situatie niet wist aannemelijk te maken, (iv) hij geen concrete informatie kon verschaffen over de autoriteiten die zijn klacht registreerden en eventueel zijn klacht zouden opvolgen, (v) hij er evenmin in slaagde coherente verklaringen af te leggen omtrent de inhoud van de dreigbrieven, (vi) ook een aantal verklaringen van zijn vrouw allerminst een doorleefd karakter vertoonden, (vii) het tevens vreemd te noemen is dat zijn vrouw niet kon toelichten of de man al dan niet gewapend was, (viii) hij verklaarde dat hun zoon M. pas drie of vier dagen later Afghanistan zou hebben verlaten terwijl zijn vrouw beweerde dat hij een dag eerder vertrok, en (viii) na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers in het district Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.3.1. Verzoeker zou kort na zijn aankomst in Herat afgeperst zijn geweest door een onbekende man die ermee dreigde zijn zoon te vermoorden indien hij de geldsom van 200.000\$ niet betaalde.

2.3.2. Verzoeker betoogt dat hij de identiteit van de onbekende afperser niet kende en hij niet wist of deze persoon al dan niet zou deel uitmaakte van de taliban. Hij vervolgt dat de verwerende partij nergens rekening houdt met het feit dat verzoeker meer dan een kwarteeuw in Iran heeft gewoond en daardoor totaal vervreemd was van zijn land van herkomst.

De Raad wijst erop dat verzoekers lange verblijf in Iran hem niet kan beletten om coherente en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de persoon van zijn afperser. Immers, tijdens de verschillende gehoren liet verzoeker wel degelijk uitschijnen toch enig idee te hebben omtrent de perso(n)en die hem lastigvielen, doch zijn verklaringen blijken ongerijmd. Verzoeker en zijn echtgenote verklaarden bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk vervolging te vrezen voor een gewapende of militante groepering, waarbij werd gepreciseerd dat het vermoedelijk om leden van de taliban ging, terwijl hij tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal geen enkele melding maakte van een gewapende groepering en/of de taliban. Meer nog, uit het gehoor en de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker aanvankelijk in de meervoudsvorm sprak, en later zijn verklaringen wijzigt en twee keer stelt dat hij door één man werd lastiggevalen, niet kan toelichten of deze man al dan niet voor een groepering werkt en plots verklaart dat deze belager zou hebben gesteld dat hij voor de regering werkt. De persoon of de personen al dan niet werkzaam voor de taliban dan wel voor de regering, maakt/maken de kern uit van verzoekers relaas zodat mag verwacht worden dat hij daarover precieze en coherente verklaringen aflegt, wat niet het geval is. Daarenboven kan in alle redelijkheid verwacht worden dat verzoeker enige inspanning levert om na te gaan door wie hij wordt gevisieerd, alvorens hij zijn land van herkomst verlaat.

2.3.3. In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, wordt aan zijn terugkeer uit Iran niet getwijfeld. Voorts is het inderdaad mogelijk dat de Afghaanse autoriteiten op de hoogte waren van zijn (gedwongen) repatriëring, doch zijn bewering in het verzoekschrift dat de onbekende persoon mogelijks reeds op voorhand weet had van zijn geplande terugkeer is een loutere veronderstelling en een post factum verklaring vermits verzoeker zelf stelde tijdens het gehoor dat hij geen idee had hoe deze afperser op de hoogte was van zijn terugkeer (gehoor 21/11/2011, p. 11). In de mate verzoeker daarmee probeert aan te tonen dat deze persoon werkzaam was bij de regering gaat hij ook voorbij aan zijn geuit vermoeden dat zijn belager lid was van de taliban en zijn verklaringen hieromtrent incoherent zijn. Deze vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

2.3.4. Verzoeker stelt terecht dat het niet ondenkbeeldig is, gelet op de corruptie, dat hij het slachtoffer geworden is van georganiseerde afpersing, doch hij gaat eraan voorbij dat ook dit een post factum verklaring is. De Raad merkt op dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816; RvS 12 januari 2005, nr. 139.148). Daarnaast wordt erop gewezen dat de

vlucht uit het land van herkomst dermate fundamenteel en ingrijpend is, dat van de asielzoeker dan ook kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van de belangrijkste elementen van zijn vrees voor vervolging alvorens hij het land van herkomst ontvlucht. Het is ook niet ernstig dat verzoeker meer dan een jaar na aankomst in België allerlei speculaties tentoonspreidt over zijn vluchtmotief, van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij coherente verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn relaas.

2.3.5. Tot slot wijst de Raad erop dat indien het hele relaas op enige waarheid zou berusten verzoeker wel degelijk zou weten in wiens handen hij klacht heeft neergelegd. Zijn afwezigheid van 30 jaar kan geen verschoning bieden voor zijn gebrek aan kennis over de persoon die zijn klacht in ontvangst nam, noch is dit een valabele reden waarom verzoeker niet in het minst op de hoogte is van wat er met die klacht zou gebeurd zijn. Van verzoeker wordt niet verwacht dat hij elk lid van de politie kent, wel dat hij weet met wie hij heeft gepraat of bij wie hij klacht heeft neergelegd en wie de politiecommandant is van Herat, te meer de naam van de commandant vermeld staat op de klacht.

2.3.6. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert wordt wel degelijk gemotiveerd waarom aan het reis/vluchtrelaas wordt getwijfeld, met name omdat hij verklaarde dat zijn zoon M., na afspraken met de smokkelaar, Afghanistan pas drie of vier dagen later dan hem verlaten zou hebben (CGVS, 06-02, p. 8) terwijl zijn echtgenote daarentegen beweerde dat hun zoon Afghanistan een dag eerder dan zij achter zich liet (CGVS, 08-02, pp. 3 & 7).

2.3.7. De Raad wijst er hierbij op dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel verzoeker zijn relaas en de vervolgingsfeiten vanwege de afperser niet aannemelijk heeft gemaakt, zodat geen objectieve bewijskracht kan worden toegekend aan de klachtenbrief, de registratie van de klacht en de twee brieven van het politiecommissariaat die hij ter ondersteuning heeft ingediend. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongelooftwaardig asielrelaas te herstellen.

2.4. De motivering met betrekking tot de overige stukken wordt niet betwist. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6. Verzoeker verwijst voor zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus naar een verslag van het Commissariaat-generaal van februari 2010 en wijst op het feit dat hij op 16 september 2010 in België aankwam. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat de huidige situatie in het land van oorsprong doorslaggevend is (EHRM, 10/05/2012, A.L.t.Oostenrijk, nr. 7788/11). Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal tot het besluit komt dat voor burgers in het district Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en dat dit besluit steunt op informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing, "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan. (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nimroz)", 26 augustus 2010 laatst geüpdatet 24 oktober 2011). Verzoeker weerlegt de informatie in het administratief dossier niet, noch toont hij aan dat de commissaris-generaal uit deze gegevens en elementen de verkeerde conclusie zou hebben getrokken. De motivering dienaangaande wordt integraal overgenomen.

2.7. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal in het eerste deel van de beslissing op uitgebreide wijze de verklaringen van verzoeker uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin

van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is derhalve genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen.

2.8. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 18 april 1997, nr. 65.919). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing blijkens het voormelde geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS